

AEQUITAS

INTERNETOVÝ ČTVRTLETNÍK NEJVYŠŠÍHO SOUDU

Afternoon Session

Moderator: Judge Howard Morrison
Discussant: Judge Chang-ho Chung

V životě musíte být neustále v pohybu

Předsedkyně Zvláštního tribunálu pro Libanon Ivana Hrdličková

Poškozeným nevyčítám, že si peněženku nepřivázali na řetěz

Trestní kolegium Nejvyššího soudu posílil soudce Josef Mazák

Každý den přináší pro správu soudu nové výzvy

Roman Krupica, ředitel správy Nejvyššího soudu

100. výročí vzniku Nejvyššího soudu státu československého

Proč od roku 1919 sídlil Nejvyšší soud v Brně a proč dlouho hledal důstojné zázemí

MÁME NA CO VZPOMÍNAT...

Nejvyšší soud si letos připomíná sto let od svého zřízení zákonem č. 5/1918 Sb. ze dne 2. listopadu 1918. Kdy jindy, než u příležitosti takto kulatého výročí, je možnost ohlédnout se do minulosti, připomenout si zásadní okamžiky, které činnost Nejvyššího soudu v dobách klidných i dobách rozbouřených, provázely? Aktuální vydání AEQUITAS proto přináší vzpomínky na historickou dobu, kdy Nejvyšší soud vznikal, na jeho začátky v Brně. Ty nebyly jednoduché například už proto, že se dlouho nedařilo nalézt odpovídající zázemí pod jednou střechou. Kromě sídla v Justičním paláci v dnešní Rooseveltově ulici měl Nejvyšší soud v dobách první republiky pronajaty v Brně kanceláře a další prostory hned v několika budovách v centru města. A ne všude, jak se uvnitř tohoto vydání AEQUITAS dozvíte, měli soudci na svoji práci klid. Pracovníci Archivu města Brna nám ochotně dohledali autentické fotografie těchto známých brněnských paláců a domů z doby, kdy v nich Nejvyšší soud působil. Jsou mezi nimi například známý Zemský dům, současné sídlo Krajského úřadu Jihomoravského kraje, nebo také Palác Šlechticů na rohu Koblížné a Běhounské ulice.

AEQUITAS svým čtenářům pravidelně představuje nové soudce Nejvyššího soudu. Bude tomu tak i v prvním letošním čísle. K 1. lednu byl na trestní kolegium z Vrchního soudu v Praze přeložen JUDr. Josef Mazák. V rozhovoru, ve kterém vypráví o svých vzorech, profesních začátcích nebo o tom, jak tráví volný čas, mimo jiné prozradil, proč se mu příliš nelíbí rozhodování na principu *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy podle rčení „právo přeje bdělému“. Trestní právo má podle něj význam právě i v tom, že má chránit „ty slabší“ a někdy i „méně bdělé“. JUDr. Josef Mazák se rovněž svěřil, které případy se mu jako soudci rozhodovaly opravdu těžce – a to s ohledem na smutné okolnosti, které je doprovázely.

Předseda Nejvyššího soudu prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D. se letos zúčastnil v Haagu slavnostního zahájení soudního roku Mezinárodního trestního soudu. Při této příležitosti se setkal také s českými soudci, kteří v Haagu působí. AEQUITAS proto přináší rozhovor s JUDr. Ivanou Hrdličkovou, Ph.D., českou soudkyní, která byla letos na jaře už potřetí zvolena předsedkyní Zvláštního tribunálu pro Libanon. Paní předsedkyně přináší podrobnější informace o činnosti Zvláštního tribunálu, o libanonském trestním právu, hovoří také o právu sharia, se kterým se podrobněji seznámila. I přes své působení v Haagu, přesněji na předměstí tohoto města v Leidschendam, považuje za důležité průběžně sledovat aktuální rozhodovací činnost vrcholných soudů v České republice. Často prý judikáty českých soudů rozebírá se svými zahraničními kolegy, společně v nich hledají možná vodítka také pro svá rozhodnutí. Mohu snad na tomto místě už také prozradit, že pro následující vydání čtvrtletníku AEQUITAS připravujeme taktéž rozhovor s uznávaným českým soudcem JUDr. Robertem Fremrem, který do Haagu odcházel pro funkční období let 2012 až 2021 právě z pozice předsedy senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu a letos na jaře, přesněji 13. března, byl zvolen prvním místopředsedou Mezinárodního trestního soudu.

Rozhovory neposkytují čtvrtletníku AEQUITAS jen soudci. Ředitel správy Nejvyššího soudu Ing. Roman Krupica na stránkách aktuálního vydání seznámí čtenáře s úkoly, které každodenní chod soudu provázejí. Správa soudu musí soudcům, asistentům a dalším zaměstnancům zařídit kompletní servis pro jejich nerušenou práci. Často pak, jak tomu bývá u podobných institucí zvykem, naráží na různé finanční limity. Anebo, což je pro Nejvyšší soud specifické, limitující je už téměř dvě desítky let nedostatečná kapacita budovy a také skutečnost, že jde o památkově chráněný objekt. Článek je uveden větou "Každý den přináší pro správu soudu nové výzvy". A laskavého čtenáře rozhovor s ředitelem správy soudu jistě nenechá na pochybách, že to je skutečně pravda. Aktuální výzvou u takto památkově chráněného domu je například snaha o kompletní výměnu desítek nevyhovujících oken. V zimě jimi profukuje, některé z kanceláří proto prakticky ani nejde pořádně vytopit. V létě je v neklimatizovaných kancelářích, směřovaných většinou na jih, zase neúnosné horko. Mimochodem, stavba ze 30. let minulého století už vyžaduje nákladnější údržbu. Překvapivě však zaměstnávají správce budovy více místa, která se stavebně upravovala například v 80. letech minulého století, než původní konstrukce, která je ještě o padesát let starší. V souvislosti s kapacitou Nejvyššího soudu je samozřejmě třeba znovu připomenout pokračující výstavbu kancelářské budovy, která vzniká v Bayerově ulici a de facto prodlužuje jedno z křídel stávajícího sídla soudu. Přestože jde o investiční akci Ministerstva spravedlnosti, své úkoly zde má i ředitel správy Nejvyššího soudu. Jedním z nich je zajistit, aby stavební ruch co nejméně ovlivňoval práci na Nejvyšším soudě a samozřejmě respektoval také práva obyvatel přilehlých obytných domů. Aktuální snímek staveniště, které většinou zůstává kolemjdoucím skryto právě z důvodu ochrany přilehlého okolí, uzavírá aktuální číslo našeho elektronického čtvrtletníku.

AEQUITAS zkrátka i tentokrát aspiruje na to, aby veřejnosti poodhalil mnohé z toho, co nebývá, a ani nemůže z principu být, obsahem strohých tiskových zpráv.

Mgr. Petr Tomíček, vedoucí redaktor AEQUITAS

V životě musíte být neustále v pohybu

JUDr. Ivana Hrdličková, Ph.D., předsedkyně zvláštního Haagského tribunálu pro Libanon

JUDr. Ivana Hrdličková, Ph.D. (*1965)

Vystudovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, už při studiích se specializovala na mezinárodní právo. Soudkyní je od roku 1990.

Dříve působila u Krajského soudu v Hradci Králové, Okresním soudu v Pardubicích, na Krajském soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice i Vrchním soudu v Praze.

Členkou Zvláštního tribunálu pro Libanon v nizozemském Leidschendam (předměstí Haagu) je od roku 2012.

V roce 2015 se poprvé stala předsedkyní tohoto mezinárodního tribunálu, 27. února 2018 byla předsedkyní Zvláštního tribunálu pro Libanon zvolena už potřetí v řadě za sebou.

Můžete ve stručnosti popsat okolnosti vzniku Zvláštního tribunálu pro Libanon?

Zvláštní tribunál pro Libanon (Special Tribunal for Lebanon, STL) je pokračovatelem dlouhé tradice mezinárodní trestní spravedlnosti, která se datuje od doby vzniku Norimberského a Tokijského tribunálu po druhé světové válce, pokračující vznikem tribunálů pro bývalou Jugoslávii, Rwandu, Sierru Leone, Kambodžu. Nejvýznamnějším mezníkem v oblasti mezinárodní trestní spravedlnosti nepochybně bylo přijetí Římského statutu a vytvoření Mezinárodního trestního soudu jakožto jediného stálého trestního tribunálu. Mezinárodní trestní soud je, a já pevně doufám, že bude více a více, modelovým soudem v mezinárodní trestní spravedlnosti. Dosud však stále mají, z různých důvodů, místo i hybridní ad hoc tribunály, mezi něž patří i Zvláštní tribunál pro Libanon (STL). Tribunál vznikl jako reakce na bombový útok, k němuž došlo 14. února 2005 v Bejrútu a při němž zahynul bývalý libanonský předseda vlády Rafiq Hariri spolu s mnoha dalšími osobami. Rada bezpečnosti OSN prakticky ihned na útok reagovala a Generální tajemník OSN vyslyšel žádost libanonské strany o mezinárodní pomoc při vyšetřování útoku. Rada bezpečnosti ustanovila Nezávislou mezinárodní vyšetřovací komisi OSN

(United Nation International Independent Investigation Commission), která v říjnu 2005 uzavřela, že dosavadní vyšetřování nasvědčuje tomu, že v útoku ze 14. února byla zainteresovaná vysoce organizovaná skupina se značným a organizovaným potenciálem. Bombové útoky v té době v Bejrútu pokračovaly, a v prosinci 2005, v reakci na další sérii útoků, požádala Libanonská vláda OSN o ustavení mezinárodního trestního tribunálu, který by se zabýval útokem ze 14. února, jakož i dalšími útoky. V roce 2007 byla uzavřena dohoda mezi Libanonem a OSN o ustavení tribunálu, nebyl však zahájen proces ratifikace a většina z Libanonského parlamentu požádala OSN o pomoc ohledně ustavení tribunálu. Rada bezpečnosti OSN pak za použití článku VII Charty OSN rozhodla Rezolucí č. 1757/2007 o založení tribunálu. Vznikl tak první mezinárodní tribunál, v jehož jurisdikci je trestný čin terorismu. Tribunál zahájil svoji činnost 1. září 2009 v Leidschendam, předměstí nizozemského Haagu. Jedním z prvních rozhodnutí soudce pro přípravné řízení bylo propuštění čtyř osob, které se nacházely ve vazbě v souvislosti se zmíněnými útoky. Jurisdikce tribunálu zahrnuje zmíněný útok ze 14. února, 2005, dále útoky, k nimž došlo v období mezi 1. říjnem 2004 a 12. prosincem 2005, nebo i později (za souhlasu Libanonu a Rady bezpečnosti), pokud souvisí s útokem ze 14. února. Statut tribunálu upravuje onu "souvislost" v motivu, formě zavinění, modus operandi a pachatelích, soudce pro přípravné řízení tribunálu judikoval v otázce "souvislosti" poměrně podrobně.

Jaká je vymahatelnost rozhodnutí Zvláštního tribunálu pro Libanon?

Mezinárodní trestní tribunály, Zvláštní tribunál pro Libanon nevyjímaje, nemají žádnou vlastní policii ani jiné složky, které by zajistily vykonatelnost rozhodnutí. Spolupráce se státy, ať už zakotvená v ustavujícím dokumentu nebo vzniklá na základě bilaterálních či multilaterálních dohod, je tak naprosto zásadní pro vymahatelnost soudních rozhodnutí, vydaných mezinárodními trestními soudy, tedy i Zvláštním tribunálem pro Libanon.

V jaké fázi se právě nachází řízení ve věci útoku z 14. 2. 2005? Jakmile bude řízení ukončeno, bude činnost Tribunálu pokračovat?

Řízení před Tribunálem probíhá tak, že soudce pro přípravné řízení přezkoumá obžalobu, podanou prokurátorem a rozhodne o jejím potvrzení, případně ji vrátí zpět prokurátorovi. Je to obdoba nám známého předběžného projednání obžaloby. Pokud je obžaloba potvrzena, tak soudce pro přípravné řízení připraví věc pro senát prvního stupně. Ze zprávy soudce se senát prvního stupně, který potom nařídí hlavní líčení, podrobněji seznámí s případem, neboť spis, tak jak je běžné v našem procesu, neexistuje. Hlavní líčení před senátem prvního stupně probíhá tak, že nejprve prokurátor přednese svoji část případu včetně veškerých důkazů, v této fázi řízení se důkazy zveřejňují obhajobě. Tento proces, tzv. disclosure, tedy zveřejnění důkazů a informací, je často předmětem kritiky pro nedostatečnou rychlost procesu a lze předpokládat, že soudní řízení před mezinárodními trestními tribunály v tomto směru může doznat změny. Jakmile prokurátor uzavře svoji část případu, obhajoba může soudu navrhnout, aby rozhodl o zproštění obžalovaného pro neexistenci důkazů (no case to answer). Soud o takovémto návrhu rozhodne a dle výsledku rozhodnutí, eventuálně odvolání, pokračuje část řízení, kdy obhajoba přednáší svoji verzi případu. Poté soud prvního stupně rozhodne ve věci a případně následuje odvolací řízení. V celém řízení od počátku, kdy je věc přednesená soudci pro přípravné řízení, jsou však častá mezitimní odvolání za předpokladu, že jsou pro dané rozhodnutí přípustná.

Ve věci útoku ze 14. února 2005 je nyní věc před senátem prvního stupně a prokurátor ukončil svoji část věci. Senát prvního stupně nyní rozhodne o "no case to answer" podání a poté bude pokračovat způsobem, jak jsem uvedla výše.

Soud v současné době pracuje i na souvisejících případech a po ukončení těchto případů Tribunál svoji činnost ukončí. Tříletý mandát soudu byl od 1. 3. 2018 prodloužen o další tři roky (nebo do skončení soudní činnosti) a jeho činnost ukončíme, jakmile soud ukončí soudní činnost a následné administrativní záležitosti. Toto přechodné období jsme již začali připravovat.

Předsedkyně Tribunálu jste se stala nedávno už pro třetí funkční období. Jak náročná je tato pozice? A nezvažovala jste, že potřetí už například kandidovat nebudete?

Mandát tribunálu je tříletý, mandát předsedy a místopředsedy je rok a půl. Během posledních pár týdnů před volbou jsem zvažovala, zda znovu kandidovat, rozhodla jsem se, že ano... a 27. února 2018 jsem byla zvolena jako předsedkyně potřetí. Práce předsedy tribunálu, který je zároveň i předsedou odvolacího senátu tribunálu, je poměrně náročná, a to jak odborně, tak psychicky a časově. Znamená to, že působil jako předseda pětičlenného odvolacího senátu a současně jako lídr soudu, máte odpovědnost za veškeré diplomatické vztahy tribunálu s OSN, dalšími organizacemi a státy, dozorujete správu soudu a odpovídáte za funkčnost tribunálu. Současně je to ale zcela výjimečná zkušenost a příležitost pracovat s profesionály z různých zemí, rozdílných právních systémů a podílet se na vývoji mezinárodní trestní spravedlnosti. Já věřím v to, že mezinárodní trestní spravedlnost má obrovský smysl pro budoucnost, současně je ale potřeba trestní řízení zefektivnit, zkrátit a zlevnit, což je velká výzva a nesmírně zajímavá práce. Velmi si považuji této příležitosti i důvěry kolegů, kterou do mne mým znovuzvolením vložili. Už od svého prvního mandátu jako předsedkyně jsem si vytyčila priority, kterými jsou zvýšení efektivity, transparentnosti a odpovědnosti, na kterých pracuji s kolegy a spolupracuji s ostatními mezinárodními tribunály a trůfám si říct, že výsledky, i když postupně, se dostávají.

Předseda Nejvyššího soudu prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D. se letos v lednu setkal s předsedkyní Zvláštního senátu pro Libanon JUDr. Ivanou Hrdličkovou, Ph.D. u příležitosti slavnostního zahájení soudního roku Mezinárodního trestního soudu v Haagu

Zůstala byste raději u mezinárodních soudů co nejdéle anebo se těšíte na návrat domů, do ČR?

Jsem aktuálně nanejvýš vděčná za příležitost pracovat u mezinárodního tribunálu a přispívat tak k rozvoji mezinárodního práva. Myslím si, že každá země profituje z toho, když její soudci působí u mezinárodních soudů. Právo, judikatura i právní kultura dané země se tak stávají snadněji mezinárodně známými a často uznávanými.

Při své práci aplikujete libanonské trestní právo. V čem se české a libanonské trestní právo zásadně liší? Mohlo by být libanonské právo pro české právo v něčem inspirací?

Statut Tribunálu upravuje aplikovatelné právo tak, že Tribunál aplikuje hmotné trestní právo dle libanonského trestního zákona pro trestné činy terorismu, trestné činy proti životu a osobní cti, nezákonného sdružení, neoznámení uvedených trestných činů, forem účastenství, materiální stránky trestného činu, konspirace, zločinecké organizace. Odvolací senát se ve svém rozhodnutí o aplikovatelném právu v roce 2011 zabýval interpretací trestného činu terorismu, jeho definicí dle libanonského práva a možností použití pravidel mezinárodního trestního práva, v rozhodnutí z roku 2017 pak interpretací forem účastenství a interpretací pojmu zločinecké organizace podle libanonského práva.

Libanonské trestní právo je založené na kontinentálním systému práva a je značně ovlivněno francouzským trestním právem. Procesní pravidla Tribunálu, vytvořená soudci, jsou kombinací civilně právního systému a common law a zohledňují zkušenosti ostatních mezinárodních trestních tribunálů. Stanoví, že výklad pravidel se činí v souladu se Statutem Tribunálu a (v tomto pořadí) s principy mezinárodního obyčejového práva dle článků 31, 32 a 33 Vídeňské úmluvy o smluvním právu, mezinárodními standardy lidských práv, obecnými principy mezinárodního trestního práva a procesu a pokud lze, s libanonským procesním právem.

Sídlo Zvláštního tribunálu pro Libanon v Leidschendamu na předměstí nizozemského Haagu

Ona kombinace kontinentálního právního systému a common law je častou praxí v procesním právu u mezinárodních trestních tribunálů. Snaha kombinovat tyto dva právní systémy přináší řadu úskalí, neboť kromě psaného textu zde hrají obrovskou roli zkušenosti soudců a právníků, kteří toto právo interpretují. Každý z nás si přináší své právní zvyklosti a často je úroveň porozumění toho druhého právního systému velmi rozdílná. Někdy to může působit, jako kdybyste na hřišti přivedl hráče fotbalu a kriketu, každý z nich by hrál podle svých pravidel, ale vy byste očekával, že budou hrát stejně. Pro zefektivnění mezinárodních trestních procesních pravidel je určitě velký prostor.

Libanonské právo umožňuje trest smrti. Jak se k trestu smrti stavíte Vy?

V řízení před Zvláštní tribunál pro Libanon, stejně jako před dalšími současnými mezinárodními trestními tribunály, nelze trest smrti uložit. Já sama, když jsem studovala právní fakultu, a navštěvovala hlavní líčení v závažných trestných činech, jsem byla zastávkyní trestu smrti, protože jsem v tom viděla možnost jakési absolutní spravedlnosti pro mimořádně závažné trestné činy. Časem, zejména věnováním se dlouhodobě otázce lidských práv a mnoha diskusemi s kolegy z různých zemí, se můj názor na trest smrti vyvíjel a již dlouhou dobu nejsem jeho zastáncem.

V rámci předsednictví pravidelně navštěvujete Libanon. Jak na Vás působí, čím Vás zaujal?

Práce předsedy Tribunálu vyžaduje jednání s představiteli Libanonu, návštěvy země jsou čistě pracovní. Libanon je pozoruhodná země. Tribunál před několika lety začal spolupracovat s libanonskými univerzitami - v současné době jich je jedenáct - na vzdělávacím programu o mezinárodním právu a mezinárodním trestním právu. Postupně jsme vytvořili roční meziuniverzitní program, v jehož průběhu každoročně přibližně 220 studentů absolvuje kurz mezinárodního/mezinárodního trestního práva. Při návštěvě země přednáším na univerzitách a entusiasmus těchto mladých lidí, vysoký zájem o věc a jejich schopnost zcela plyně používat tři jazyky zároveň, je velmi inspirující.

Blízký východ Vám údajně učaroval natolik, že jste se naučila arabsky. Ostatně, například právo sharia jste nastudovala již před mnoha lety a napsala jste dokonce disertační práci „Právo Sharia, zejména islámské bankovníctví, ve vztazích s mezinárodním právem“, která pak byla podkladem i pro vydání publikace „Islámské finance jako alternativa“ (2013, A.M.S trading). Kde je původ tohoto Vašeho zájmu?

Původ mého zájmu o situaci v zemích Blízkého východu je, na soudce zabývajícího se trestním právem, nepříliš originální - pramení z práce ohledně mezinárodní justiční spolupráce a přístupu k soudům a spravedlnosti. Zaujal mne rozdílný přístup, pramenící někdy z rozdílného právního systému, ale často z tradic a kulturních zvyklostí. Rozhodla jsem se tehdy studovat Ph.D. v oblasti mezinárodního práva a vztahu islámskoprávních principů a mezinárodního práva. Téma islámských financí vyšlo z otázky, kterou se zabývala Rada Evropy, o transparentnosti islámských finančních principů v oblasti praní špinavých peněz a financování terorismu.

Nesetkáváte se, ať již v Haagu anebo na dálku z České republiky, s negativními reakcemi veřejnosti právě pro to, že islám neprezentujete jednostranně, tedy veskrze negativně?

Jak jsem již uvedla, považuji znalosti a srovnání teoretických principů a rozdílnosti praktické aplikace za důležité pro pochopení všech souvislostí.

Jaká byla Vaše cesta k Tribunálu? Jak se stane soudce krajského soudu soudcem zvláštního tribunálu v Haagu? Pamatujete si na okamžik, kdy jste se definitivně rozhodla o toto místo ucházet?

Oblast mezinárodního práva a mezinárodní spravedlnosti mě zajímá již dlouhou dobu a ve volném čase jsem se v této oblasti a také v cizích jazycích, které jsou nezbytným předpokladem, vzdělávala. Zajímala mě také práce s lidmi z rozdílných právních systémů i práce v cizím jazyce. Práce soudkyně Tribunálu v sobě vlastně zahrnovala hodně oblastí mého zájmu, a proto jsem se rozhodla o ni ucházet. Výběrové řízení bylo ale hodně náročné, protože konkurence je obrovská.

Jaký „zvuk“ mají čeští soudci u mezinárodních soudních institucí? Setkáváte se s některými z nich častěji, než s ostatními?

Čeští soudci mají opravdu dobré jméno na poli mezinárodního práva. Jak víte, prvním českým soudcem Mezinárodního trestního soudu v Haagu je soudce JUDr. Robert Fremr, se kterým se setkáváme, který patří k velmi ceněným a respektovaným soudcům. Musím říct, že se mne už několik diplomatů ptalo, jak Česká republika dokázala, že má v Haagu na mezinárodních soudech hned dva soudce ve stejnou dobu, považují to za zcela mimořádný úspěch a znak vysoké kvality české justice.

Nedávno jste v Haagu přivítala i předsedu Nejvyššího soudu prof. JUDr. Pavla Šámala, Ph.D., který Vás navštívil u příležitosti slavnostního zahájení soudního roku Mezinárodního trestního soudu v Haagu.

Návštěva pana předsedy byla opravdu příjemná, nesmírně mě potěšil jeho zájem. Ráda jsem jej provedla soudem, přiblížila mu jeho činnost a metody naší práce a soudní spolupráce.

Máte čas sledovat justici v České republice? Seznamovat se alespoň na dálku s některými nejnovějšími rozhodnutími našich nejvyšších soudů?

Justici v České republice i v dalších zemích sleduji a se soudními rozhodnutími nejvyšších soudů se seznamuji. Musím říci, že v našich rozhodnutích judikáty českých soudů, zejména Nejvyššího a Ústavního soudu, také citujeme. Pro rozhodnutí pracujeme na rešerších, přehledu právní úpravy ohledně konkrétního problému, i judikatury, z mnoha zemí. Česká judikatura patří k těm, které často srovnáváme.

Zaujal Vás v poslední době konkrétní judikát Nejvyššího soudu?

Když jsme pracovali na rozhodnutích ohledně použitelného práva pro trestný čin „contemptu“ (obstrukce spravedlnosti), tak jsme pro posouzení trestní odpovědnosti právnických osob pro tento trestný čin studovali právní úpravu a judikaturu mnoha zemí v této otázce, včetně té české. Judikáty našich soudů jsme tak s kolegy diskutovali, například rozhodnutí Nejvyššího soudu z listopadu 2015 (sp. zn. 8 Tdo 627/2015), rozhodnutí o odposleších a záznamech telekomunikačního provozu, v poslední době rozhodnutí ohledně zásady subsidiarity trestní represe (sp. zn. 8 Tdo 803/2016).

V minulosti, jako členka Soudcovské unie ČR, jste publikovala články na téma soudcovská etika. Můžete srovnávat soudcovskou etiku v České republice se zvyklostmi v zahraničí. Jak jsme na tom?

Soudcovskou etiku považuji za důležité téma. Mnoho zemí má odlišné zvyklosti, nicméně požadavky odborné a morální kvality soudců existují všude, včetně pochopitelně mezinárodních soudů, byť ne všude jsou tyto požadavky modifikované. Domnívám se, že pro zvýšení důvěry veřejnosti v soudy a tribunály a pro ujasnění toho, což lze od koho očekávat, je taková kodifikace velmi přínosná. Myslím si, že je dobře, když veřejnost ví, co od soudců může očekávat, stejně jako například noví soudci vědí, jaké normy jsou běžné. Když jsem na Tribunál přišla, neexistoval Etický kodex pro soudce ani podobná pravidla. Byla jsem moc ráda, že se mi podařilo s kolegy docílit toho, že jsme v září 2016 na plenárním zasedání soudců Etický kodex přijali a v současné době i pravidla pro disciplinární odpovědnost soudců.

Podobně jste se dříve angažovala i v tématu feminizace justice. Mám dojem, že to v České republice nepovažujete za problém. Alespoň to vyznívá z Vašich dřívějších vyjádření. Při pohledu zvenčí zastáváte tentýž názor?

Jsem přesvědčená, že rovnováha v justici, jako ostatně leckde jinde, je důležitá. Jsou stále země, kde ženy nemají stejný přístup ke spravedlnosti a soudům, nebo kde je pro ženy velmi obtížné se stát soudkyní. Proto se této otázce, pokud mám čas, také věnuji.

Práce Vás jistě zaměstnává natolik, že asi nemáte příliš volného času. Jak často se dostanete domů do České republiky? Máte alespoň chvíli čas na rodinný (soukromý) život?

Je pravda, že práce mě zaměstnává opravdu hodně a nyní se ve volném čase věnuji denně zdokonalování francouzštiny. Domů se ale i tak dostanu poměrně často. Rodinný a soukromý život je vždy velmi důležitý. I při sebevětším vytížení je třeba myslet na určitou rovnováhu. Jak řekl Albert Einstein: „Život je jako jízda na kole. Chcete-li si udržet rovnováhu, musíte být stále v pohybu.“

Vážená paní předsedkyně, děkuji Vám za rozhovor.

Předseda Nejvyššího soudu prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D. se s předsedkyní Zvláštního senátu pro Libanon JUDr. Ivanou Hrdličkovou, Ph.D., která poskytla pro aktuální číslo AEQUITAS úvodní rozhovor, setkal při své lednové cestě do Haagu, kde se předsedové vysokých soudů z celého světa zúčastnili slavnostního zahájení soudního roku Mezinárodního trestního soudu. Setkal se zde také s JUDr. Robertem Fremrem, který do Haagu na funkční období let 2012 až 2021 odcházel z pozice předsedy senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu. V březnu letošního roku byl JUDr. Robert Fremr zvolen prvním místopředsedou Mezinárodního trestního soudu.

Předseda Nejvyššího soudu prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D. spolu s JUDr. Ivanou Hrdličkovou, Ph.D., předsedkyní Zvláštního tribunálu pro Libanon a prvním místopředsedou Mezinárodního trestního soudu v Haagu JUDr. Robertem Fremrem, dříve soudcem Nejvyššího soudu v Brně.

Společná fotografie soudců Mezinárodního trestního soudu a předsedů vysokých soudů u příležitosti zahájení soudního roku 2018. Mezinárodní trestní soud (International Criminal Court – ICC) je stálým soudním orgánem, ustaveným Římským statutem, který byl přijat 17. 7. 1998 na konferenci v Římě. Mezinárodní trestní soud má pravomoc stíhat nejzávažnější zločiny podle mezinárodního práva páchané jednotlivcem, tedy válečné zločiny, zločiny proti lidskosti, genocidu a zločin agrese spáchané po 1. 7. 2002, a to pouze tehdy, pokud je nechtějí či nemohou stíhat příslušné státy samy.

Úsilí o ratifikaci Římského statutu bylo v České republice úspěšně završeno 8. 7. 2009, kdy jej ratifikoval prezident republiky. Pro Českou republiku vstoupil v platnost dnem 1. 10. 2009. Smluvní stranou Římského statutu je dnes celkem 123 zemí.

U příležitosti zahájení soudního roku se v Haagu konal seminář na téma Komplementarita a spolupráce soudů v rámci globálního soudního systému. Na fotografii zcela vpravo první místopředseda Mezinárodního trestního soudu v Haagu JUDr. Robert Fremr, uprostřed nově zvolený předseda soudu Chile Eboe-Osugi, soudce z Nigérie.

Předsedové Nejvyšších soudů Evropské unie se zanedlouho 12. března opět setkali v sídle Soudního dvora Evropské unie v Lucemburku.

V sídle evropského soudního dvora vystoupil předseda Nejvyššího soudu prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D. společně se soudkyní lucemburského soudu Silvou de Lapuertou s příspěvkem na téma "Předběžné otázky k soudnímu dvoru Evropské unie."

„Společná fotografie z jednání předsedů nejvyšších soudů Evropské unie a Soudního dvora EU.“

JUDr. Josef Mazák:

Význam práva je i v tom, že má chránit slabé, méně schopné, spící a polospící

JUDr. Josef Mazák

Soudce trestního kolegia Nejvyššího soudu, jmenován k 1. 1. 2018. Soudcem je od roku 1988.

Vystudoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze.

Od roku 1988 vykonával funkci soudce u Okresního soudu Plzeň-město, od roku 1992 soudce u Okresního soudu v Náchodě.

V roce 1993 vykonával stáž u Krajského soudu v Hradci Králové, kde později působil jako předseda senátu.

Roku 1994 se vrátil na Krajský soud v Plzni.

Od roku 1998 byl předsedou senátu Krajského soudu v Hradci Králové.

Roku 2009 nastoupil jako soudce stážista na Vrchní soud v Praze, kde později vykonával funkci předsedy senátu.

V roce 2017 byl dočasně přidělen k Nejvyššímu soudu, aby byl i zde nakonec jmenován soudcem trestního kolegia.

V čase, kdy jste působil u nižších soudů, rozhodoval jste na různých úrovních v senátech střídavě v Plzni anebo východních Čechách (města Náchod, Hradec Králové), samozřejmě, pomíneme-li pak působení u Vrchního soudu v Praze. Máte k těmto krajům osobitý vztah? Proč se ve Vaší předchozí praxi střídala právě tato místa?

Plzeň byla v osmdesátých letech velmi průmyslové a třeba právě oproti Hradci Králové i trochu zanedbané město, kde člověku na ulici občas do očí padaly saze. Já jsem tam přišel za svou manželkou a ani ty saze mne neodradily. Rozhodlo tehdy, že jsme měli v Plzni možnost dobrého bydlení. I dnes tam pořád jezdíme a za ty roky pozorujeme, jak se Plzeň nevidaně zlepšila. Je upravená, zajímavá a přívětivá. Přišel jsem do Plzně po vojně, oženil jsem se, byl jsem tam pokřtěný, narodily se nám děti. Dodnes máme v Plzni kamarády a de facto jsem v tomto městě také začal poprvé pracovat a stal jsem se tam soudcem, prostě mládí. Koncem roku 1989 pak přišla ta báječná změna společnosti, která se nám mladým a naivním zdála ještě báječnější, než byla potom realita. Všechny tyhle zásadní okamžiky života mám spojené s Plzní. Navíc se tam vaří nejlepší pivo.

Když to shrnu, asi nemusím říkat, že mám Plzeň rád. Později jsme se přestěhovali zase do mé domoviny - do východních Čech, a než bylo možné zakotvit v Hradci Králové, pracovali jsme a bydleli nějaký čas také v Náchodě, což je mimochodem velmi milé město. A už vůbec nelituji svého pražského angažmá, opěvovat Prahu by bylo na dlouho, takže pro stručnost odkazuji na to, co už o ní přesvědčivým způsobem řekli básníci. Moje rodina ostatně bydlela v centru Prahy i pár let před mým narozením. No a, když uvážím, že později mne osud pracovně zavál z Prahy do Brna, musím konstatovat jistý paradox, že konzervativní člověk jako já, který změny moc nemusí, působí už u šestého soudu (dva okresní, dva krajské, Vrchní soud v Praze a teď Nejvyšší soud) a na všech možných typech trestních agend. Na druhé straně myslím, že ta zkušenost je nenahraditelná. (Úsměv) Slibuji, že příští odpověď bude kratší.

Narodil jste se tedy ve východních Čechách a trávil tam i dětství?

Právě v Hradci Králové jsem se narodil a prožil dětství i dospívání. Kdybych pak na studiích v Praze nepoznal svoji manželku, asi by mě hned tak nic nedonutilo překročit brány toho mého skvělého města a „salónu republiky“.

Manželka také vystudovala práva? Napodobily Vás poté i děti?

Ano, manželka je právnička. Máme syna a dceru, ale ani jeden z nich se právníkem nestal, věnují se jinému oboru. A jsem rád, že si vybrali to, co jim vyhovuje a v čem jsou dobří.

Máte trvalé bydliště stále v Hradci Králové? Respektive, odkud jste nucen každý týden dojíždět do Brna?

Hradce Králové, kde s manželkou bydlíme, je dojíždění do Brna sice o trochu obtížnější než předtím do Prahy, ale zvládám to, jsem přece ještě mladík. (Úsměv) Nicméně, legislativnímu návrhu na zřízení pobočky Nejvyššího soudu v Hradci Králové nebo v Praze bych neoponoval. (Úsměv)

Kdy jste se rozhodl, že budete studovat „práva“? Pravděpodobně jste hned na počátku neuvažoval o kariéře soudce...?

V dětství jsem měl různé plány, ale pak jsem se přiklonil k přírodovědě, chtěl jsem být lesníkem, entomologem a podobně. Zajímal jsem se trochu také o literaturu.

A protože jsem měl vždycky pozitivní vztah k jídlu, chtěl jsem se věnovat chemii potravinářské. A pak někdy začátkem čtvrtáku jsem se rozhodl pro práva, možná i tak trochu pod vlivem strýce, který byl podnikovým právníkem a vyprávěl mi o prázdninách veselé příhody. Tím ale nechci svoje rozhodnutí zlehčovat. Snad to dopadlo tak, jak mělo. Na druhé straně jsem měl vlastně už skoro od začátku právníckého studia jasno v tom, že bych se chtěl věnovat právu trestnímu.

Volně jste tedy tak trochu navázal na svého strýce. Další profesní vzor jste v rodině neměl? Co z Vás „chtěli mít rodiče“?

Můj strýc si práva doplnil v dospělosti dálkově. Jinak, pokud vím, nikdo z předků práva nestudoval. Jenže mně se doma nic neřekne. (Úsměv) Ale vážně. Rodiče mi nic nepředurčovali, chtěli ze mne mít slušného člověka. Snažím se jim v tom vyhovět.

Zaujalo mne Vaše, byť krátké, působení na státním zastupitelství. Jaké zkušenosti si odtud může budoucí soudce odnést? Nemělo i toto působení vliv na následné působení v trestních senátech? Setkal jste se v minulosti aktivně i s civilním právem?

Nastoupil jsem v Plzni původně jako čekatel na tehdejší prokuraturu, ale po několika měsících mě zlákala variabilnější a nezávislejší práce soudce a také na tehdejší poměry neobvykle svobodomyšlná a lidská atmosféra na Okresním soudě Plzeň-město (teprve dodatečně jsem v tomto směru plně ocenil výjimečnou osobnost našeho tehdejšího předsedy JUDr. Jiřího Sakaře). A tak se stalo, že už jsem soudcem zhruba třicet let. Ta praxe na prokuratuře, stejně jako pozdější krátká praxe v advokacii, kde jsem se dostal tak trochu i k civilnímu právu, mi umožnila vidět věci z různých perspektiv, což rozhodně není na škodu.

Pamatujete si na svoji první rozhodovanou věc v soudcovském taláru?

Byl to případ muže stíhaného za opakované fyzické i slovní napadání manželky. Dnes by se to jmenovalo týráním osoby žijící ve společném obydlí, tehdy to byl tzv. přečin proti socialistickému soužití. Pamatuji si, že jsem musel hlavní líčení několikrát odročit. Ale nakonec jsme tomu pánovi naplno řekli, že takhle si to socialistické soužití nepředstavujeme.

Můžete popsat případ z Vašeho pohledu nejsložitější?

Odborně nejsložitější byla asi jedna z těch rozsáhlých ekonomických kauz, které jsem dělal na Vrchním soudě v Praze. Pokud vím, dodnes je jedna odnož té věci v běhu, takže blíže o tom nemohu mluvit. Lidsky nejsložitější byly případy některých vražd, které jsem soudil v prvním stupni na obou krajských soudech. Hrozné bylo znásilnění a vražda pětileté holčičky mladistvým pachatelem. Navíc, po vyhlášení rozsudku, kde byla u mladistvého nepřekročitelná horní hranice sazby deset let, se na mne v jednacím síni členové rodiny poškozene zlobili, jak neslýchaně nízký trest pachatel dostal.

Kdo Vás nejvíce naučil „řemeslu“?

Jediný profesní vzor jsem neměl, spíše dílčí - vždy jsem se snažil něco si vzít a „odkoukat“ od jednotlivých vynikajících soudců. Nechci, aby to vyznělo servilně, ale teď je takovým dílčím vzorem můj současný předseda senátu. Na Vrchním soudě v Praze to zase byla moje tehdejší předsedkyně senátu. Ale mohl bych zmínit řadu dalších. Prostě si myslím, že je dobré se stále učit. Když chuť k tomu přejde, pak hrozí, že u dveří zazvoní ten chlápek a řekne: „Já jsem tvé stáří, pozvi mě dál!“ (Úsměv)

Co je na soudcovském povolání podle Vás nejkrásnější a co naopak (zda-li něco) s sebou přináší negativního? Co je specifické pro soudce v trestních věcech?

Nejlepší na profesi soudce pro mne je, že je to povolání pro nezávislého, samostatně myslícího člověka. Práce, při které je třeba používat rozum i srdce. Proto bych nebyl přívržencem projektu elektronického soudce.

Negativní stránky jsou všeobecně známé – pracovní zatížení, problémy, které se hlásí i ve volném čase, emoční vypětí.

Trestní právo se zdá mnohým nepříjemné a trestní souzení náročné, což je pravda, ale musím na jeho obhajobu říct – a bude to možná znít naivně - trestní právo se mi vždy jevílo jako nejvýznamnější nástroj toho, jak se státní moc zastane člověka, jemuž bylo ublíženo. S tím souvisí, že nejsem velkým propagátorem populární zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (což lze vyjádřit jako „právo přeje bdělému“). Myslím, že význam práva je právě i v tom, že má chránit slabé, méně schopné, spící a polospící. Proto jsem také v rozsudcích příliš nevyčítal poškozene, obrazně řečeno, že si „nepřivázali peněženku na řetěz“. Dalším důvodem je, že mě zajímá trestní proces jako velmi abstraktní a precizovaný nástroj, který je zároveň neoddelitelným nezbytným nástrojem prosazení trestního práva hmotného (v tom je rozdíl například od práva občanského), což by mělo zvyšovat i jeho přesnost a dokonalost. Zase tím ale rozhodně nechci říct, že je možné všechny situace upravit zákonem. Právo musí vykládat soudce – člověk.

Jsou soudci Nejvyššího soudu vzhledem k rozsahu nápadu přetížení?

Myslím, že rozsah běžné agendy mimořádných opravných prostředků atakuje hranici únosnosti a hlavně tak úplně neodpovídá poslání Nejvyššího soudu jako vrcholného soudního orgánu, který se má věnovat vyhodnocování a sjednocování judikatury soudů, zobecňovací, ale i školící, přednáškové činnosti, připomínkovat legislativu a podobně.

Abych řekl pravdu, množství věcí, jimiž se musí Nejvyšší soud zabývat, především v řízení o dovolání, mě poněkud zaskočilo. Dovolání v trestních věcech není trestním řádem nijak omezeno, ačkoli jako institut jde nad rámec základních ústavních práv (mezi ta patří přezkum rozhodnutí ve druhé instanci). Obrovské je i množství dovolání v civilních věcech. Optimální cestu přitom nevidím ani v dalším rozšiřování Nejvyššího soudu. Vidím ji v zákonodárné změně, která by zaměřila rozsah agendy Nejvyššího soudu jen na to nejpodstatnější. Jsem si ale vědom, že můj názor je proti obecné tendenci, aby soudy přezkoumávaly v našem životě takřka vše, pokud možno ve čtyřech až pěti instancích.

Snažíme se tedy dělat, co je v našich silách. A abych nebyl negativní: jakkoli jsem se s těžkým srdcem loučil s výbornými kolegy na Vrchním soudě v Praze, potěšil mne vstřícný, nápomocný a přátelský přístup zdejších kolegů ke mně jakožto „nováčkovi“. Rovněž pokud jde o další zaměstnance, setkal jsem se jedině s vstřícným a profesionálním přístupem. Také mne zaujala pestrost a obsahová zajímavost práce.

Jste sportovně založený člověk, pomáhá Vám to v relaxaci? Víme o Vás, že pravidelně hráváte ve volném čase se svými kolegy tenis.

Práce na Nejvyšším soudě (i předtím na Vrchním soudě v Praze) mě opravdu dost vytěžuje, takže vedle rodinných povinností věnuji nějaký volný čas v zájmu rovnováhy ducha a těla sportu. Dělal jsem různé sporty, žádný vrcholově. V mládí jsem platil za slušného badmintonistu. On ale za mne nezaplatil nikdy! (Úsměv). Dlouho jsem hrál třeba florbal, ale klouby už byly proti. Rád jezdím na kole, občas si jdu zaběhat a nejlépe teď hraji opravdu tenis, který je skvělou relaxací. Dá se hrát do osmdesáti i déle. V mém věku a na mé úrovni se v něm můžu stále zlepšovat, což mě velmi baví. No a když je čas, nejraději s manželkou podnikáme různé pěší i cyklistické výlety, především po Česku a Slovensku.

Jaké máte další koníčky? A věnujete se jim také v Brně?

Zájmů by byla i řada dalších. Rád bych se například trochu věnoval literatuře, a to nejen jako běžný „konzument“, ale bavila by mě i literární historie a teorie. V podmiňovacím způsobu mluvím proto, že čas mi na to asi zbude zase až v důchodu.

V Brně samozřejmě především pracuji, ale také se snažíme si s Brnem ve volných chvílích na sebe zvykat. Jsou tu krásná místa. A také zajímavá. Už jsem se byl například podívat na domy, kde bydleli moji oblíbenci – Na Obilním trhu Ivan Blatný a v Černopolní ulici Jan Zahradníček. V Brně se narodil například i geniální Milan Kundera, ale to nevím kde (a jak víme, on by nechtěl, aby o tom někdo něco zjišťoval), nebo František Halas. A málo se ví, že tady v semináři studoval Jakub Deml a Vítězslav Nezval prý dokonce jeden semestr práv. Vůbec je hodně našich vynikajících spisovatelů spjata s jižní Moravou.

Soudci potřebují pro svoji práci odpovídající zázemí

Ing. Roman Krupica, ředitel správy Nejvyššího soudu, ve funkci od 1. ledna 2016

Rozhodovací činnost a sjednocování judikatury jsou těmi nejdůležitějšími úkoly Nejvyššího soudu. Soudci, asistenti soudců a další zaměstnanci však potřebují pro svoji práci odpovídající zázemí. O to se stará správa soudu pod vedením ředitele Ing. Romana Krupici. V rozhovoru pro AEQUITAS jsme se pokusili o průřez základní činností správy soudu a také jsme se snažili vybrat zajímavá statistická (ekonomická) data, jenž v mnohém přiblíží podmínky, za jakých senáty Nejvyššího soudu rozhodují. Tipněte si například, kolik se ročně u Nejvyššího soudu popíše listů papíru...

TABULKA POROVNÁNÍ ROČNÍHO ROZPOČTU ZA ROKY 2002, 2007, 2012, 2017

ROKY	2002	2007	2012	2017
Celkové výdaje	165 221 572 Kč	208 895 025 Kč	217 726 773 Kč	333 905 097 Kč
Výdaje na platy	116 007 602 Kč	170 904 704 Kč	185 392 812 Kč	300 246 000 Kč
Výdaje na provoz	25 548 016 Kč	27 762 736 Kč	28 287 236 Kč	33 348 149 Kč
Počet zaměstnanců včetně soudců	191	235	249	329

S jak velkým ročním rozpočtem Nejvyšší soud aktuálně hospodaří?

Pro rok 2017 hospodařil Nejvyšší soud s rozpočtem ve výši 333 mil. Kč.

Jaký je rozpočet v porovnání s rozpočtem například před pěti nebo deseti lety?

Z tabulky je zřejmé, že v poslední době dochází k razantnímu navýšení prostředků, a to zejména v platové oblasti, souvisí to především s nárůstem počtu zaměstnanců, ale i s navýšováním platů státních zaměstnanců v posledních letech. Tento nárůst je v období let 2002 až 2017 asi 250 %.

Rád bych upozornil, že co se týká nákladů na provoz, ty v patnáctiletém období vzrostly „pouze“ o 60 %. Dalo by se tak říci, že současná správa soudu a provoz soudu jako takový jsou v porovnání s tím, co měli k dispozici ředitelé správy například do roku 2010, výrazně úspornější. Navíc, v situaci, kdy je budova více využívána, neboť je naplněna na maximum své kapacity, platíme nemalé prostředky za pronájem detašovaných pracovišť a kontinuálně dochází k nárůstu cen energií nebo i jiných vstupů. V tomto případě bychom uvítali minimálně 10 až 20% nárůst prostředků na provoz pro roky příští. A jak je vidět, takový požadavek lze podpořit logickými argumenty a srovnáním.

Nejvyšší soud staví novou přístavbu, respektive buduje ji Ministerstvo spravedlnosti. Z čeho se stavba konkrétně financuje a kdo za zadavatele koordinuje se stavební firmou Zlínstav, a. s. věci, které se „za chodu“ objevují?

Stavba je financována prostřednictvím investiční akce, jejímž nositelem je Ministerstvo spravedlnosti. Částka za výstavbu budovy bez přidružených nákladů (projekt, technický dozor, apod.) představuje cca 95 mil. Kč. Nejvyšší soud má pro úpravy vlastní budovy, nutné pro propojení s nově vznikající přístavbou, samostatnou investiční akci, na kterou je přiděleno zhruba 6 milionů korun. Odpovědným za novou přístavbu v Bayerově ulici je ministerstvo, správcem stavby je přímo ředitel investičního odboru ministerstva. Za část prací realizovaných v té souvislosti přímo v budově Nejvyššího soudu jsem správcem stavby já.

Jak stavba ovlivňuje běžný chod Nejvyššího soudu?

To, jak stavba ovlivňuje každodenní chod, se můžeme přesvědčit všichni dnes a denně. Ať je to omezení vjezdu do dvora (bude se bohužel ještě opakovat), hluk ze stavby, znečištění kolem budovy, omezené parkování, apod. Na řadu přijdou také omezení přímo uvnitř naší historické budovy, jakmile se začne realizovat propojení s novou přístavbou.

Ředitel správy Nejvyššího soudu ing. Roman Krupica (vpravo) s ředitelem kanceláře předsedy Nejvyššího soudu Mgr. Alešem Pavlem ve foyer soudní budovy

I hlavní budova Nejvyššího soudu by si přitom zasloužila větší rekonstrukci. Nedávno spadl kus omítky na schodišti, praská vodovodní potrubí. Kolik peněz se ročně vydá na podobné havárie?

Překvapivě je budova z 30. let minulého století v dobrém technickém stavu. Místa, kde došlo k závadám, prošla pozdějšími úpravami. – Jak zmíněná opadaná omítka, tak stupačky, které praskly přibližně po 15 až 20 letech. Za opravy a údržbu se v roce 2017 vynaložily 3 miliony a 200 tisíc korun. Tato částka není ale konečná, protože spousta oprav se snažíme dělat svépomocí prostřednictvím našich zaměstnanců, přičemž nakupujeme pouze materiál. Toto už bohužel není tak jednoduché detailně rozklíčovat, co šlo do budovy, co do nábytku, židlí, osvětlení, apod., ale odhadem je to minimálně dalších 500 tisíc korun.

Co vše ještě v sídle Nejvyššího soudu nesnese z hlediska stavebních prací odkladu?

Tak o tomto bodu by šlo napsat samostatný článek, takže zmíním pouze hlavní priority a potřeby. Co se týká budovy jako takové, zásadním úkolem je prosadit výměnu oken v celém objektu, dále pak vybudovat klimatizaci a problematickou je rovněž elektroinstalace, kterou jsme měli v plánu rekonstruovat už od roku 2006. Po přestěhování knihovny do nové přístavby bude též možno provést rekonstrukci velkého jednacího sálu. Ta je také naplánována už od roku 2006. Vše však záleží na přidělení finančních prostředků z Ministerstva spravedlnosti. Horizont těchto velkých akcí je tedy v řádu let.

Pokud se zaměříme na interiér, tak se budeme snažit pokračovat v započatém trendu rekonstrukcí jednotlivých kanceláří soudců a personálu. Zaměřujeme se zejména na výměnu podlah a nahrazení vyžilého nábytku. Vzhledem k počtu kanceláří a omezenému rozpočtu je to ale běh na dlouhou trať. Taktéž se jako havarijní jeví obklady jednotlivých toalet na hlavních chodbách v jednotlivých patrech, u kterých naplánujeme postupnou výměnu.

Jak hodně komplikuje stavební práce to, že je budova památkově chráněna?

Obrátím-li se k předchozímu bodu, co se týká velkých plánovaných věcí – tak konzultace, projednání a odsouhlasení památkovými institucemi jsou nutné a nelze bez toho cokoli provést.

Opravy vnitřních prostor, jakými jsou výměna podlahových krytin, výměna osvětlení, výmalba, apod., pokud se dělají citlivě a nemají vliv na celkový vzhled nebo uspořádání budovy, provádíme sami.

U starých budov bývá často problém s únikem tepla. Kolik ročně Nejvyšší soud protopí?

Výdaje na teplo a elektrickou energii představují ročně více než 3 miliony korun. Jak jsem už naznačil, výměna oken je jednou z velkých priorit, a to také proto, že tudy profukuje. Jsme významná státní instituce a musíme jednat hospodárně, tedy dělat podobné kroky, které by vedly například k úsporám za vytápění. V současné době je už také zpracována studie energetických úspor budovy Nejvyššího soudu. I z ní jednoznačně vyplývá, že výměna oken je nejvýznamnějším a (s ohledem na památkovou ochranu) jediným krokem vedoucím k podstatným úsporám a zlepšení klimatických podmínek uvnitř. Na počátku února jsme jednali s orgány památkové ochrany, přímo v naší budově, abychom na místě předvedli stav okenních výplní (máme zde více než pět různých typů oken) a předběžně dohodli kroky, které musí Nejvyšší soud podstoupit, abychom mohli plánovanou výměnu oken zrealizovat.

Poslední rok byl ve znamení velkého stěhování kanceláří. Do nově zrekonstruovaných prostor se přestěhovaly kanceláře předsedy Nejvyššího soudu, místopředsedy, spolu s nimi celý úsek předsedy soudu, část úseku místopředsedy soudu, vedení trestního kolegia, apod. Proč? Není Nejvyšší soud i bez toho rozsáhlým stavenišťem?

Důvod je jednoduchý, kanceláře předsedy a místopředsedy soudu včetně příslušných sekretariátů tvoří jakýsi uzavřený celek – s ohledem na jednání, návštěvy, atd. Pokud by zůstaly na původních místech, tak by skrze tyto úseky chodili zaměstnanci do nově přístavěné budovy. – Chodba v pravé části (při pohledu zepředu) bude sloužit v každém patře jako vstup do budovy Bayerova. Dojde k proražení zdi stávající budovy a propojení s novou. V nové budově nebude žádné schodiště ani z ní nebude možné vyjít přímo na ulici. Další stěhování bylo vyvoláno požadavky, aby spolupracující útvary – jako příklad dávám úsek předsedy soudu – byly umístěny poblíž sekretariátu předsedy, proto zmíněná „rošáda“. Uvolněné kanceláře zase poslouží jiným zaměstnancům, pro které budou adaptovány.

Brno a parkování, to je problém sám o sobě. Kolik máme parkovacích míst? A jak byste reagoval na nedávný článek v tisku, že by instituce (jako jsou právě soudy) měly přes noc, popřípadě o svátcích a o víkendech, na svá parkovací místa pouštět rezidenty?

Nejvyšší soud má přiděleno 30 vyhrazených parkovacích míst v bezprostředním okolí budovy, dalších 10 míst má ve dvoře soudu. V nově budované budově Bayerova bude 20 dalších parkovacích míst v podzemních garážích, přístupných autovýtahem. Tímto by se velmi napjatá situace ohledně parkování mohla mírně uvolnit, ovšem pouze za předpokladu, že nebude rozšířen okruh parkujících nad rámec toho, co je dnes.

Co se týká zmíněného článku, tak Nejvyšší soud návrh, prezentovaný doslova jako nový objev některých brněnských radních, již realizuje velmi dlouhou dobu a nechává v odpoledních a večerních hodinách parkovat rezidenty na svých neobsazených místech. Bohužel, jak praví přísloví o podaném prstu ... někteří rezidenti nám stojí na místech trvale, odmítají odjet v ranních hodinách, aby se uvolnila místa pro naše zaměstnance. Proto jsme byli letos nuceni přistoupit k částečné blokaci alespoň devíti parkovacích míst přímo před naší budovou prostřednictvím zvedacích sloupků.

Musím ale přiznat, že poslední dobou se situace přece jen trochu zklidňuje, protože příslušníky městské policie, kterou volá justiční stáž ve chvíli, kdy je naše místo obsazeno a už by mělo být uvolněno, vídám před soudem teď už jen zřídka.

Jste ředitelem správy něco přes dva roky. Co jste řešil na úvod jako hlavní prioritu?

Odpověď je velmi jednoduchá, hlavní prioritou od mého nástupu bylo zahájení stavebních prací u nově budované přístavby, o které jsme se už podrobněji před chvílí bavili. Obnášelo to vše od revize projektu po převod vlastnictví staré budovy na Ministerstvo spravedlnosti, atd. Ale, aby to nebylo tak fádní, dalším zajímavým úkolem na úvod mého působení bylo řešení odprodeje tří ojetých vozidel, která jsme nahradili na konci roku 2015. Dosud se u Nejvyššího soudu nikdy prodej starých služebních vozidel formou dražby neřešil, vždy byla auta převedena bezúplatně na jinou, nižší, justiční složku nebo prodána bazaru, takže celý ten proces od odhadu ceny, vyhlášení dražby, až po konečný odprodej, byl pro mne zajímavou a novou zkušeností.

Dříve jste byl u Nejvyššího soudu vnitřním auditorem. Dá se říci, že jste tak měl správu soudu v den nástupu do funkce už podrobně nastudovanou?

Snad ano, určitě se dá říct, že jsem nedělal krok úplně do neznáma.

Jak dlouho už vlastně u Nejvyššího soudu pracujete?

Od srpna roku 2005.

Má správa soudu dostatek zaměstnanců? Pokud ne, které složky byste rád posílil?

Pokud se odkážu na údaje prezentované v samotném úvodu, tak v současné době 30 zaměstnanců správy představuje 9 % všech zaměstnanců, dříve to bylo i 15 %. Je tedy zřejmé, že se stále stejným počtem zaměstnanců správy obsluhujeme více lidí i více prostor, dodáváme více materiálu, atd. Proto bych uvítal možnost o jednoho až dva zaměstnance správu posílit. O pozicích zatím nebudu spekulovat, ale s novou budovou určitě přibude potřeba údržby, úklidu a bohužel neustále stoupající trend mají i různé administrativní činnosti spojené se správou soudu.

Jsou platy nesoudcovských profesí na soudech opravdu tak nízké, např. v porovnání s průměrnou mzdou v republice?

Omezenost platů ve státní správě spočívá v neflexibilitě a pouze částečné možnosti navázat plat na výkon. Nicméně, toto je charakteristika pracovního poměru ve státní správě a je třeba s tím počítat, pokud se někdo rozhodne ve státní správě pracovat. V současné době si myslím, že jsme v profesích, které obnáší správa soudu, nastavili poměrně slušné pracovní podmínky, a to nejen stran finančního ohodnocení. Mluvím však jen za správu soudu, u zaměstnanců výkonu jsem si porovnání nedělal, pouze z obecných tezí vím, že platy např. zapisovatelek jsou stále dlouhodobě podhodnoceny.

Daří se nakupovat moderní počítačovou techniku? Soudci mají většinou stacionární počítače a také notebooky, aby mohli pracovat z domu a dálkově se připojit do soudních databází.

Obnova IT vybavení, které patří k zásadním pracovním nástrojům, je ve velké míře ovlivněna samozřejmě dostatkem finančních prostředků, ale také přístupem a akceschopností Ministerstva spravedlnosti, protože v této oblasti nákupů je prosazován systém centralizovaných veřejných zakázek. Co se týká vybavení technikou, myslím si, že jsme vybaveni na solidní úrovni, i když, vždy je co zlepšovat.

Základní pracovní potřebou však vedle počítačové techniky stále zůstává i papír. V jednom z dřívějších čísel AEQUITAS jsme psali o obsáhlých spisech, které k nám přicházejí z nižších soudů, přičemž jeden ze soudců spočítal, že ročně musí nastudovat asi 90.000 stran spisů. Kolik se například ročně spotřebuje u Nejvyššího soudu tun papíru?

Podle údajů z roku 2017 Nejvyšší soud spotřeboval 6778 balíčků papíru (á 500 listů) v ceně přibližně 485 tis. Kč. Toto množství představuje 16,9 tun papíru.

Děkuji Vám za rozhovor.

Ze stoleté historie Nejvyššího soudu

Úvodní fotografie: Historicky první sídlo Nejvyššího soudu v Brně v dnešní Rooseveltově ulici

Nejvyšší soud si letos připomíná 100. výročí své existence. Pořádá proto na počest této slavnostní příležitosti ve dnech 5. až 7. listopadu mezinárodní konferenci na téma *Úloha Nejvyššího soudu v měnící se době*. Listopadový termín konference nebyl zvolen náhodou. Nejvyšší soud byl zřízen zákonem č. 5 dne 2. listopadu 1918 Národním výborem československým. Dne 4. listopadu 1918 vyšel tento zákon ve Sbírce zákonů a nařízení státu československého.

AEQUITAS, počínaje právě tímto aktuálním vydáním, začíná u příležitosti významného výročí rovněž publikovat vzpomínky na některá zvláště důležitá období činnosti Nejvyššího soudu. Logicky je první kapitola věnována právě dění za „první republiky“.

Zákon č. 5, kterým se zřizoval „Nejvyšší soud“ se sídlem v Praze, obsahoval celkem čtrnáct jednotlivých ustanovení.

Zákon ze dne 2. listopadu 1918, jímž se zřizuje nejvyšší soud.

Národní výbor československý nařizuje:

§ 1

Pro celý obvod státu československého zřizuje se "Nejvyšší soud" se sídlem v Praze.

§ 2

Soud ten skládá se z prvního a druhého presidenta (II., pokud se týče III. tř. hodn.), ze 4 senátních presidentů (IV. tř. hodn.) a z 25 radů nejvyššího soudu (V. tř. hodn.) i z příslušného pomocného personálu.

§ 3

Nejvyšší soud soudí konečně ve všech soukromoprávních věcech sporných a mimosporných, o nichž v druhé stolici bylo rozhodnuto, pokud zákon připouští právní opravu takového rozhodnutí.

§ 4

Ve věcech trestních rozhoduje nejvyšší soud jako soud zrušovací a v případech řádem trestním a vedlejšími zákony jemu přikázaných.

§ 5

Mimo to rozhoduje nejvyšší soud:

- a) jde-li o přenesení právní věci z obvodu nějakého vrchního soudu na vrchní soud jiný;*
- b) prou-li se o příslušnost svou soudy v obvodech různých vrchních soudů, aniž se tyto vrchní soudy o příslušnosti shodly, pak je-li sporná příslušnost mezi 2 vrchními soudy;*
- c) byl-li odmítnut celý vrchní soud anebo president vrchního soudu;*
- d) o syndikátních žalobách vzešlých z úředního jednání jeho členů, a to jako první a jediná stolice, pak jako druhá a konečná stolice o opravných prostředcích přípustných proti rozsudkům, usnesením a opatřením vrchního soudu ve sporech syndikátních;*
- e) jako druhá a konečná stolice o opravných prostředcích, přípustných proti rozsudkům, usnesením a opatřením vrchního soudu ve sporech dle zákona ze dne 21. března 1918, č. 109 ř. z. (o náhradě škody osobám neprávem odsouzeným) a dle zákona ze dne 13. srpna 1918, č. 316 ř. z. (o náhradě za plnění k vojenským účelům);*
- f) v záležitostech disciplinárních jako soud nalézací a jako soud odvolací.*

§ 6

Nejvyššímu soudu přísluší dávat podnět k vydání zákonů justičních anebo jich pozměnění.

§ 7

Dosavadní předpisy o spolupůsobení nejvyšších soudců při nejvyšším důchodkovém soudu zachovávají se v platnosti.

§ 8

Nejvyšší soud říditi přísluší prvnímu presidentu, v případě, že by ho něco zašlo, druhému presidentu a po tomto senátním presidentům v pořadí jich hodnosti.

§ 9

První president, po případě jeho náměstek (§ 8.) přiděluje záležitosti a došlé věci jednotlivým radům, ustanovuje spoluzpravodaje v záležitostech závažnějších a určuje počet a dobu sezení. Sestavuje senáty (§ 10.) a je oprávněn předsedati při kterémkoli zasedání soudu.

§ 10

Senáty povolané k rozhodování určité záležitosti právní, ať občanské ať trestní, složeny jsou z předsedy a 4 členů. Senát personální složen budiž z prvního, po případě druhého presidenta, dvou senátních presidentů a ze dvou radů.

Senát pro věci disciplinární skládá se ze čtyř členů za předsednictví prvního presidenta neb jeho náměstka.

President ustanovuje vždy na začátku roku pro dobu tohoto roku čtyři členy disciplinárního senátu a čtyři náměstky, jež po řadě, v níž byli jmenováni, nastupují na místě člena jen, jest-li ho něco zašlo anebo byl-li platně zamítnut.

§ 11

Nejvyšší soud jest oprávněn usnesením plenárním upravit si svůj jednací řád, který podléhá schválení vlády.

Jednacím řádem tímto budiž rozřešena i otázka, zda a kdy mají býti k usnášení se o určitých otázkách právních povolány senáty složené z více než pěti členů, zejména senát plenární, pak co nařízeno býti má za účelem stálosti a jednotnosti v nalézání práva.

§ 12

Dozor nad soudy nižších stolic, jenž dosud byl přikázán ministru spravedlnosti, vykonává president nejvyššího soudu buď osobně, nebo svým druhým presidentem, či některým členem soudu. Po případě mohou k účelu tohoto dozoru býti zřízeni zvláštní inspektoři, kteří náležejí k personálu nejvyššího soudu.

§ 13

Při nejvyšším soudě budiž zřízen k výkonům stanoveným trestním řádem generální prokurátor (IV. tř. hodn.) s potřebným počtem generálních advokátů (V. tř. hodn.), jež vesměs bezprostředně podřízeni jsou správě spravedlnosti.

§ 14

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Dr. Frant. Soukup v. r., Ant. Švehla v. r., Jiří Stříbrný v. r., Dr. Alois Rašín v. r., Dr. Vavro Šrobár v. r.

JUDr. Augustin Popelka, první president (předseda) Nejvyššího soudu v letech 1918 až 1930

Takřka přesně po roce se Nejvyšší soud přestěhoval z Prahy do Brna, kde zahájil svoji činnost 5. listopadu 1919. Zasloužil se o to především tehdejší poslanec prof. JUDr. František Weyr (25. 4. 1879 – 29. 6. 1951), historicky první děkan Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně (později rektor Masarykovy univerzity). JUDr. Weyr se spolupodílel na vzniku zákona č. 216/1919 Sb., o nejvyšším soudě, který přijalo Národní shromáždění dne 16. dubna 1919. Tímto zákonem se měnil výše uvedený dřívější zákon č. 5. Mezi jinými se samozřejmě měnilo také ustanovení § 1 původního zákona, který nově (už jako § 1 zákona č. 216/1919 Sb.) zněl: “Pro celý obvod československého státu zřizuje se nejvyšší soud v Brně.” Shodou okolností měl i tento zákon celkem čtrnáct ustanovení, znění některých dnes budí snad i trochu úsměv na rtu. Např. § 8 zákona č. 216/1919 Sb. takto definoval vedení nejvyššího soudu: “Říditi nejvyšší soud přísluší prvnímu presidentovi a kdyby ho něco zašlo, druhému presidentovi a po něm senátním presidentům v pořadí jejich služební hodnosti.” Dlužno dodat, že prvním presidentem Nejvyššího soudu byl JUDr. Augustin Popelka (25. 4. 1854 – 22. 5. 1938), a to až do roku 1930, kdy odešel do výslužby. V letech 1920 – 1921 byl přitom také ministrem spravedlnosti tehdejší úřednické vlády.

Stěhování Nejvyššího soudu z Prahy do Brna mělo v roce 1919 čistě pragmatické důvody. V zájmu tehdejší československé justice bylo, aby u Nejvyššího soudu pracovali uznávaní soudci bývalého Nejvyššího soudního a kasačního dvora ve Vídni.

Ti to měli do Prahy daleko, protože bydleli buď přímo ve Vídni, nedaleko Vídně, na Slovensku nebo v Bratislavě. Až postupem času, v příštích desetiletích, se naopak začalo ukazovat, že sídlo Nejvyššího soudu v Brně tehdy příliš nelákalo k dojíždění soudce z Prahy.

Historicky první budovou, kde tehdejší Nejvyšší soud v Brně sídlil, je dnešní budova krajského soudu v Rooseveltově ulici, dříve v ulici Na Hradbách. Musel se však o tamní kanceláře dělit s dalšími soudy, např. krajským soudem civilním či hned dvěma soudy okresními. Proto se prakticky po celé období první republiky soudci Nejvyššího soudu potýkali s nedostatkem prostor pro svoji práci, a podmínky, za kterých pracovali, neodpovídaly důstojnosti Nejvyššího soudu. Ostatně, snad nejvýmluvněji o tom hovoří interpelace 24 tehdejších poslanců vůči ministrům spravedlnosti, veřejných prací a financí ze dne 19. prosince 1929. Tato interpelace je součástí sněmovního tisku 27 PS, NS RČS 1929-1935, část č. 2. Není od věci z něj odcitovat i poněkud delší autentické pasáže:

„Nevyšší soud byl přeložen do Brna v roce 1919. Místnosti byly nalezeny jednak v justičním paláci, jednak v býv. ústavu šlechticů na rohu Koblížné a Běhounské ulice. Poněvadž v justičním paláci byl nejen vrchní soud, ale též krajský soud civilní a dva okresní soudy, dostalo se Nejvyššímu soudu jen nepatrné množství místností a zbytek musel býti hledán v býv. ústavu šlechticů. Tato budova byla však stavěna pro účely obytné a nikoli úřední a proto místnosti zde nalezené ani osvětleným ani jinak mnoho nevyhovovaly. Když byly vyklizeny místnosti v býv. ústavu šlechticů, najala justiční správa pro nejvyšší soud místnosti jednak v Moravské zemské pojišťovny v Brně naproti justičnímu paláci, jednak v hotelu Plzeňský dvůr. Po tomto provisoriu umístění na třech místech byly justiční správou najaty místnosti v přístavbě nového zemského domu a zde ubytován větší počet zpravodajů nejvyššího soudu a celá generální prokuratura. To jest nynější stav. V této přístavbě jest kavárna a hostinec a hudba z kavárny zaléhá až do místností úředních. Na schodech ke kavárně a k restauraci dějí se různé nepřístojnosti. Zpravodajové z této budovy musí docházeti k seděním do justičního paláce a též do knihovny a ztrácejí tak mnoho času. Spisy musí býti roznášeny do této budovy a jest potřebí zase větší počet zřízenců, k čemuž při systemisaci nebylo přihlíženo. Nedostatek místnosti trvá. I nyní částečně sedí dva zpravodajové pohromadě. Dojde-li ku rozmnožení míst v gremiu nejvyššího soudu, zhorší se ještě poměry. Tři členové sekretariátu nemají vůbec úřední místnosti a pracují v té úřadovně, která jest právě volná, poněvadž se tam nekoná sedění. Pro tři členy sekretariátu byla zřízena úřední místnost z chodby u jednacích síně vrchního soudu. Psací oddělení jest většinou umístěno na chodbě v přístavbě zemského domu. Tamtéž jest nutno kolationovati („shromažďovat“ – pozn. Aequitas) veškeré opisy napsané písárnou. Též diktáty v psacím oddělení konají se na chodbě jak v přístavbě nového zemského domu, tak v justičním paláci. Při diktátu takovém nelze se vyvarovati přítomnosti neúředních osob...

Zemský dům, dnešní sídlo krajského úřadu, na fotografii z 20. let minulého století, kde v přístavbě sídlila generální prokuratura a Nejvyšší soud zde měl také pronajaty kanceláře

... Ani první ani druhý prezident nejvyššího soudu nemá kromě své úřadovny nějakých jiných místností. Knihovna nejvyššího soudu byla zřízena z bývalé čekárny vrch. soudu a naprosto nevyhovuje potřebám nejvyššího soudu, který musí klásti na dokonalé zařízení knihovny co největší důraz. Doposud bylo lze jenom nastavěti do této místnosti skříně s knihami bez ladu a skladu.

Pro registraturu nemá nejvyšší soud zvláštní místností, ač jí nutně potřebuje. Registratura nejvyššího soudu obsahuje totiž po několik let spisy, kterých jest při poradách nejvyššího soudu zapotřebí; nemůže proto býti takováto živá registratura umístěna někde ve sklepě, nýbrž jest potřebí zvláštní prostorné světnice.

Práce členů nejvyššího soudu je vysoce odpovědná a duševně namáhavá a zasluhuje veškerých ohledů a usnadnění práce nejen v zájmu jejich, nýbrž také v zájmu veřejnosti. Justice musí býti správná a také podle možnosti rychlá. Vedle nedostatečného vybavení personálního jsou to lokální poměry, které zdržují odbavování aktů nejvyššího soudu a spoluzpůsobují, že doposud na 30% věcí rozhodovaných nejvyšším soudem čeká na vyřízení až 10 měsíců. Nelze plýtvati ani pracovní energií soudců nejvyššího soudu ani podceňovati zájem publika na rychlém vyřizování soudních věcí. Také není důstojné naší republiky, že ve svém jedenáctém roce a po 10 letech přemístění nejvyššího soudu do Brna nemá pro tuto nejvyšší soudní instanci účelné a důstojné budovy a účelných a důstojných místností, přes to, že otázka stavebního místa je rozřešena vhodným stavebním místem v Husově třídě...“

Nejvyšší soud ve dvacátých letech minulého století denně využíval zpravidla tři jednací síně, opět značně improvizované. Jen jediná byla pro tyto účely jako soudní síň už vybudována, druhá vznikla přestavbou části chodby justičního paláce, další byla doslova putovní, když se chystala vždy případ od případu v některé z právě volných kanceláří. Rozhodovalo tehdy 7 senátů, či spíše soud měl právě takový počet senátních předsedů, resp. senátních presidentů. Působilo zde 40 soudců, nazývaných tehdy „radové nejvyššího soudu“. Senáty rozhodovaly obvykle jako pětičlenné. Neveřejná zasedání se konala, stejně jako dnes, v kancelářích předsedů senátů. Pokud se mělo sejít jedenáctičlenné plénum, doslova se v některé z kanceláří shrnul k sobě dva stoly. Ještě početnější tehdejší gremium Nejvyššího soudu si půjčovalo zasedací místnost od vrchního soudu.

Od roku 1930 se počet senátních presidentů Nejvyššího soudu zvýšil na 9 a počet soudců na 48. Nejvyšší soud tehdy rovněž, stejně jako dnes, zaznamenával nárůst agendy, přičemž rozhodoval jako konečná instance ve všech trestních i občanskoprávních věcech, určoval místní příslušnost obecných soudů, rozhodoval o kárných žalobách vedených proti soudcům a řešil také odvolání proti rozhodnutím advokátních komor. Plénum Nejvyššího soudu mj. volilo také dva ze sedmi soudců Ústavního soudu. S nejvyšším soudem byla úzce spojena tehdejší generální prokuratura. Generální prokurátor se svými náměstky a generálními advokáty sídlil přímo v budově Nejvyššího soudu. Generální prokurátor však ještě podléhal ministru spravedlnosti, který byl nejvyšším článkem struktury státních zastupitelství.

Palác šlechtičen, známý dříve jako Ústav šlechtičen, byl jedním z prvních „detašovaných“ působišť Nejvyššího soudu v Brně. Foto znázorňuje Palác na rohu Koblížné a Běhounské ulice pohledem z dnešního náměstí Svobody.

AQUITAS

INTERNETOVÝ ČTVRTLETNÍK NEJVYŠŠÍHO SOUDU

Fotografie z úvodu dubna 2018 dokumentuje aktuální stav budování přístavby Nejvyššího soudu v Bayerově ulici. Poté, co dodavatelská firma Zlínstav, a.s. na přelomu zimy a jara dokončila úvodní část zakládání stavby a zajištění stavební jámy technologií vrtaných pilot, pokračuje v tzv. tryskové injektáži. Mezitím však musela kvůli poslednímu náporu mrazivých teplot na čas stavbu přerušit. Technologická přestávka se pravděpodobně projeví na dalším posunu termínu dokončení stavby. Ten je nyní stanoven i nadále na 18. listopadu 2018. O prodloužení tohoto termínu v řádu několika dalších týdnů nyní jedná stavební firma s investorem celé stavby, tedy Ministerstvem spravedlnosti.

ČTVRTLETNÍK NEJVYŠŠÍHO SOUDU - 1/2018

Verze: elektronická, formát PDF

Redakce: Mgr. Petr Tomíček - vedoucí redaktor, Mgr. Aleš Pavel, Mgr. Dušan Sulitka, Bc. Monika Němcová

Fotografie: soukromý archiv JUDr. Ivany Hrdličkové, Ph.D., soukromý archiv JUDr. Josefa Mazáka, JUDr. Lenka Bogárová, Ing. Jiří Sláma, Mgr. Aleš Pavel, Mgr. Petr Tomíček, Archiv města Brna

Redakční rada: prof. JUDr. Pavel Šámal, Ph.D. – předseda, JUDr. Roman Fiala, JUDr. Vladimír Kůrka, JUDr. František Púry, Ph.D.

Grafické zpracování: Dominik Martin

Registrace: AEQUITAS ISSN 2570-572